

Αυτό είναι το πρόσφατο αφιέρωμα που του ετοίμασε ο William Spindler για λογαριασμό της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε.

Ο Παπά Στρατής φοράει ένα σκούρο μπλε ράσο, δερμάτινα σανδάλια και έχει τα μαλλιά του πιασμένα σε αλογουρά. Τα γκρι-μπλε μάτια του συνθέτουν ένα βλέμμα ζωηρό που συμπληρώνεται από τη μακριά, πυκνή, γκριζα γενειάδα του. Πάσχει από μια χρόνια αναπνευστική πάθηση που τον υποχρεώνει να ζει μόνιμα συνδεδεμένος μέσω ενός σωλήνα με μια φιάλη οξυγόνου. Ωστόσο αυτό δεν τον εμποδίζει να καπνίζει που και που ένα τσιγάρο. Ο Παπά Στρατής, μαζί με άλλους τοπικούς εθελοντές στο χωριό Καλλονή, βοηθά τους πρόσφυγες από το 2007, μέσω της ΜΚΟ «ΑΓΚΑΛΙΑ». Υπολογίζεται πως όλα αυτά τα χρόνια, βοήθησε περίπου δέκα χιλιάδες άτομα, συμπεριλαμβανομένων μερικών ντόπιων που ήρθαν σε δυσχερή θέση. Αλλά ποτέ πριν δεν είχε δει τόσο πολλούς πρόσφυγες να αναζητούν βοήθεια. Περισσότεροι από 26.000 πρόσφυγες έφθασαν στη Λέσβο από τον Ιανουάριο. Πολλοί αφέθηκαν στην απομακρυσμένη βόρεια ακτή και περπάτησαν 15 ώρες για να φτάσουν στο προσωρινό καταφύγιο Παπά Στρατή. «Εκατό με διακόσιοι άνθρωποι έρχονται στην Καλλονή κάθε μέρα» λέει στον Spindler ο 57-χρονος ορθόδοξος ιερέας. «Οι ντόπιοι τους λένε να έρθουν σε εμάς για βοήθεια. Μπορούμε να τους προσφέρουμε τροφή, νερό, γάλα για τα μωρά, παπούτσια και ρούχα. Μπορούν να μείνουν εδώ: έχουμε κουβέρτες και στρώματα στο πάτωμα. Είναι άνθρωποι που ψάχνουν για τη ζωή, την ελπίδα και

την ευκαιρία να ζήσουν μια ακόμη μέρα.» «Έχω δει τα μικρά παιδιά με φουσκάλες στα πόδια τους και έγκυες γυναίκες που κρατούσαν τις κοιλίες τους και έκλαιγαν από τον πόνο», λέει θλιμμένος. «Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι μετανάστες, δεν επιλέγουν να έρθουν εδώ. Είναι τα παιδιά του πολέμου, που προσπαθούν να ξεφύγουν από τις σφαίρες.» Με τις τοπικές αρχές να είναι πιεσμένες από τις 64.000 αφίξεις προσφύγων στην Ελλάδα από την αρχή του έτους, ο Παπά Στρατής και το δίκτυο των εθελοντών στο χωριό, συχνά αναλαμβάνουν την αποκλειστική ευθύνη για τη φροντίδα των προσφύγων στο νησί. «Δεν έχουμε καμία εξωτερική χρηματοδότηση», εξηγεί με ένα χαμόγελο. «Εξαρτόμαστε αποκλειστικά από τη γενναιοδωρία των κατοίκων της περιοχής.» «Μια μέρα βρήκαμε ένα μωρό κοιμάται στην αγκαλιά της μητέρας του στην παραλία. Θέλαμε να

του δώσουμε γάλα, αλλά δεν είχαμε μπουκάλι και δεν μπορούσε να πει από ένα ποτήρι. Ήταν αργά τη νύχτα και έτσι ξυπνήσαμε όλα τα φαρμακεία της πόλης μέχρι που βρήκαμε μπιμπερό «αναφέρει καθώς αφηγείται ιστορίες. Έχοντας πληγεί από τη κρίση χρέους και όντας περιορισμένοι από την οικονομία, την πολιτική και τη γεωγραφία, οι κάτοικοι στις μικρές κοινότητες των νησιών έχουν να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις μιας σύγκρουσης για την οποία δεν γνωρίζουν πολλά και κατανοούν λίγο. Πολλοί νησιώτες είναι δύσπιστοι όσον αφορά τους εξαθλιωμένους πρόσφυγες που φτάνουν στο δρόμο τους. Άλλοι ανησυχούν για τις επιπτώσεις που θα προκαλέσει η παρουσία τους στον τουρισμό. Αλλά ο Παπά Στρατής, σπκώνει τα μανίκια του και βρίσκεται πάντα ένα βήμα μπροστά για να βοηθήσει.

«Σας προτρέπω να αγωνίζεστε όσο μπορείτε καθημερινά, για την ειρήνη και την αγάπη. Μόνο έτσι λεγόμαστε άνθρωποι»

ΦΡΙΚΗ ΜΕ ΕΙΚΟΝΕΣ ΝΕΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΕ ΝΑΥΑΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Γροθιά στο στομάχι είναι οι εικόνες των νεκρών παιδιών που πέταξαν τα κύματα στις τουρκικές ακτές της Αλικαρνασσού, μετά τα δύο ναυάγια με Σύρους πρόσφυγες που σημειώθηκαν στον θαλάσσιο χώρο ανοικτά της Κω. Τα τουρκικά μέσα ενημέρωσης, που μετέδωσαν σκληρές εικόνες από το νέο προσφυγικό δράμα, αναφέρουν ότι έχασαν της ζωής τους 11 άτομα, μεταξύ των οποίων γυναικόπαιδα, και αγνοείται η τύχη άλλων πέντε. Στο πρώτο ναυάγιο έχασαν τη ζωή τους επτά άτομα, όταν βυθίστηκε το φουσκωτό σκάφος στο

οποίο επέβαιναν 16 Σύροι πρόσφυγες που είχαν αναχωρήσει από παραλία της Αλικαρνασσού. Διεσώθησαν τέσσερα άτομα και παραμένουν αγνοούμενοι άλλοι πέντε.

Λίγη ώρα μετά ήρθε η είδηση της βύθισης και δεύτερου φουσκωτού σκάφους που αναχώρησε επίσης από παραλία της Αλικαρνασσού με προορισμό την Κω. Η λέμβος μετέ

φερε έξι Σύρους πρόσφυγες, εκ των οποίων πνίγηκαν τέσσερα άτομα, τρία παιδιά και μία γυναίκα. Στην ακτή κατόρθωσαν να επιστρέψουν σώοι, έχοντας όμως χάσει τις αισθήσεις τους, δύο πρόσφυγες.

